

Søren P. Larsen: Vi har i Udvalget set paa Forslaget og de enkelte Bestemmelser deri, lige som vi ogsaa har faaet visse Oplysninger angaaende Omfanget og Karakteren af den Ledighed, der gør sig gældende over for Arbejdsløshedskasserne og Fortsættelseskasserne, og jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at naar man ser paa de Oplysninger, der er kommet frem, og sammenligner den sidst opførte Kolonne, den for Udgangen af Oktober Kvartal 1935, med Kolonnen for det tilsvarende Kvartal i 1934, saa viser det sig, at medens i 1934 21 404 Arbejdsløshedskassemedlemmer var afskaaret fra at faa Understøttelse i Kraft af 10 Maaneders Bestemmelsen i Arbejdsløshedsloven, saa er dette Tal ved Udgangen af Oktober Kvartal 1935 gaaet ned til 14 722, altsaa et Fald paa rundt regnet 33 pCt. Det viser en ikke ubetydelig Bedring i Beskæftigelsesforholdene, naar et saa stort Antal Arbejdsløshedskassemedlemmer færre er faldet for de Bestemmelser, som er indsat i Arbejdsløshedsloven i 1935, end i det foregaaende Aar. Og hvis man vil se Kolonnerne igennem — vi har dem ikke for saa lang en Periode, men vi har dem dog fra Udgangen af Januar 1934 til Udgangen af Oktober 1935 —, saa vil man se, at det er ikke et isoleret Forhold. Det er praktisk talt en jævn Fremgang fra Kolonne til Kolonne, der er Tale om, beskæftigelsesmæssigt set, og vi kan jo kun glæde os over, at Forholdene har ligget saa relativt bedre ved Udgangen af Oktober 1935 end tidligere. Dette gælder dog fortrinsvis for de Kassemedlemmer, som er faldet for 10 Maaneders Bestemmelsen.

Hvis vi derimod ser paa den anden Kolonne, som omfatter de Medlemmer, der er faldet for 26 Ugers Bestemmelsen, saa ligger Tallene her ret fast. Antallet af de Medlemmer, der faldt for disse Bestemmelser, var i Oktober 1934 5 373 og ved Udgangen af Oktober Kvartal 1935 5 281; det vil med andre Ord sige, at disse Tal praktisk talt ligger fast. Og hvis man gaar Kolonnerne igennem hele Linien over, viser det sig, at 26 Ugers Bestemmelsen har praktisk talt det samme Tal i hele denne Periode.

Hvis vi ser paa de enkelte Arbejdsløshedskassers Forhold, kan jeg nævne, at Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, der staa opført med over 150 000 Medlemmer, ved Udgangen af Oktober Kvartal 1935 havde et Antal af 4 183, der var faldet for 10 Maaneders Bestemmelsen, medens den samme Arbejdsløshedskasses Tal for Oktober Kvartal 1934 var 8 392. Der har med andre Ord været en Bedring i Forholdene,

som har givet sig til Kende derigennem, at langt færre Medlemmer er faldet for de Bestemmelser, som findes i Arbejdsløshedsloven.

Derfor finder vi det betænkeligt at gaa til og finder heller ikke, at det Talmateriale, der er blevet forelagt i Udvalget, har kunnet virke saaledes, at det kunde overbevise os om Nødvendigheden af en Dispensation fra de Bestemmelser, der findes i Loven, derigennem, at man gennemførte denne midlertidige Lov, og da den højtærede Socialminister flere Gange har bebudet Ændringer paa visse Omraader inden for Arbejdsløshedsloven, kan vi saaledes ikke medvirke til dette Lovforslags Gennemførelse. Vi vil finde det rimeligere og naturligere, at vi afventer og ser paa de Forslag, som vil komme fra Regeringens Side, saa vi kan faa et samlet Overblik over, hvor langt disse Ændringer skal gaa, og hvilke Forhold de berører. Vi har derfor intet Ændringsforslag stillet og kan ikke medvirke til Lovforslagets Vedtagelse.

Christmas Møller: Saaledes som det fremgaar af Betænkningen, kan det Mindretal, paa hvis Vegne jeg taler, ikke tiltræde Lovforslaget. Vi har ved tidligere Lejligheder givet til Kende, og jeg maa ogsaa ved denne Lejlighed udtrykkeligt sige, at da man gennemførte Arbejdsløshedsloven i 1932, hvortil vi medvirkede, da var Forudsætningen jo i meget høj Grad den, at denne Arbejdsløshedslov skulde være den Hjælp, som kunde gives i Tilfælde af Arbejdsløshed. Naar den højtærede Socialminister nu gennem meget lang Tid har givet Udtryk for, at man snart kunde vente Forslag fra ham om Ændringer i Arbejdsløshedsloven, maa vi sige ved denne som ved tidligere Lejligheder, at vi mener, at en samlet Behandling af alle disse Spørgsmaal maa være det rimeligste og naturligste. Vi for vort Vedkommende afviser ikke en Forhandling om denne Del af Socialreformen, om Arbejdsløshedsloven, hvis Tilvejebringelse vi selv har medvirket til, men vi synes, det maatte være naturligt og rimeligt, at Regeringen ikke saa sent paa Rigsdagssamlingen blev ved med at holde tilbage det Forslag til Ændring i Arbejdsløshedsloven, den vil fremsætte, at man derfor maa have Lov til at vente dette meget snart, ved hvilken Lejlighed man da kan tage en samlet Behandling af Sagen. Anderledes vil vort Standpunkt ikke kunne være.

Hertil kommer, at jeg ogsaa i den nuværende Situation er nødt til, saaledes som jeg har gjort det ved første Behandling af